

[Ninn-Hansen.]

lov, han lægger så megen vægt på at få gennemført.

Fortsættelseskasserne bliver efter lovforslaget stadig henvist til en tilværelse i nærheden af skafottet; det er den placering, man giver dem med ønsket om at få en socialisering af sygeforsikringsvæsenet her i landet. Den forskelsbehandling, der gives fortsættelseskasserne og B-afdelingerne, gav det ærede medlem hr. Baunsgaard tydeligt udtryk for ved anden behandling; det ærede medlem hr. Peter Larsen har fremhævet forskellene i dag; jeg skal yderligere kun nævne, at såfremt den højtærede minister skulle få held med at få fortsættelseskasserne til at ophøre, må medlemmerne af disse kasser jo forudse et usikkert tidsrum på et halvt år, hvori de ikke har nogen forsikring; det er den byrde, de påtager sig ved at blive i en fortsættelseskasse.

Der er en bestemmelse i lovforslagets § 65, som går ud på, at medlemmer af fortsættelseskasserne ved overførsel til B-afdelingerne kan slippe for denne ventetid. Er det den højtærede ministers mening at anvende denne bestemmelse, eller er det det ikke? Også det synes jeg fortsættelseskasserne må have krav på at få at vide af den højtærede minister.

I det konservative folkeparti har vi haft vore betænkeligheder ved den bestemmelse i lovforslagets § 65, stk. 3, nr. 3, som omhandler begrænsninger i fortsættelseskassernes dispositionsret over deres formuer. Så snart regeringspartiernes forslag herom blev forelagt i udvalget den 5. maj, stillede vi det spørgsmål til udvalget — et spørgsmål, der gik videre til den højtærede socialminister — om man ville medvirke til en undersøgelse af, hvorvidt der forelå ekspropriation eller ej. I en skrivelse den 10. maj har den højtærede socialminister afvist at forelægge spørgsmålet for det rets- og statsvidenskabelige fakultet. Vi forstår ikke denne afvisning. Den højtærede minister ved jo, at for os er det af betydning, at man ikke får gennemført bestemmelser af ekspropriationslignende karakter. Den højtærede minister og socialdemokratiet kan være politisk uenige med os herom, men man må dog indrømme os, at vi her har interesser, rettigheder, som

vi mener skal varetages, og at vi selvfølgelig må søge at gøre det på den måde, vi kan.

Vi sagde også åbent allerede i dette udvalgsmøde, at vi kendte jo de rettigheder, som mindretallet har efter grundlovens § 73, stk. 2, vi ville straks gøre opmærksom på det, og da der var uenighed mellem regeringspartierne og os om, hvorvidt der forelå ekspropriation, vidste vi også, at selve skal vi kalde det proceduren i sagen kunne være vanskelig nok, ikke mindst for den højtærede statsminister, der jo til sidst er den, der skal tage stilling til en henvendelse fremsendt i medfør af grundlovens § 73, stk. 2. Det var som bistand til at få undersøgt, om der var tale om ekspropriation eller ej, at vi ønskede henvendelsen til det rets- og statsvidenskabelige fakultet. Det blev afslået. Meningen med bestemmelsen i grundlovens § 73, stk. 2, angives klart af professor Alf Ross i hans Dansk Statsforfatningsret, hvor han side 288 siger — jeg anmoder om tilladelse til et citat —:

„Bestemmelsen har karakter af en minoritetsbeskyttelse. Den giver de politiske partier i folketinget, der i særlig grad går ind for beskyttelse af ejendomsretten, et defensivt våben i hænde: de kan kræve den endelige afgørelse udskudt, indtil nyvalg har fundet sted. Kravet om mellemkommende valg kan måske tydes ud fra lignende synspunkter som dem, der ligger bag reglerne om folkeafstemning, nemlig at spørgsmålet ikke må afgøres, før der er givet vælgerne lejlighed til at tage stilling til det.“

Den opfattelse, professoren tilkendegiver, stemmer helt med den beskyttelse, vi fra det konservative folkepartis side mener vi skal yde dem, der bliver angrebet af bestemmelser af ekspropriationslignende karakter. At bestemmelsen i grundlovens § 73, stk. 2, kan anvendes, også hvis det kun er en enkelt bestemmelse, der er af ekspropriationskarakter, fremgår af samme bog side 290, som jeg også gerne vil citere. Der står:

„Bestemmelsen angår lovforslag vedrørende ekspropriation af ejendom. Det må være tilstrækkeligt, at lovforslaget indeholder en enkelt bestemmelse af denne art. Om ikke dette antages, ville